

cationslinie og Fæstningen, var bleven ødelagt eller demoleret, en anden Demarcationslinie, og man vil see, hvorledes denne gik, af den Betænkningen ledsagende Plan under E. E. Denne Linie gik fra Kallebodstrand omtrent 700 Alen udenfor Demarcationslinien af 1682, langs den indre Side af Falconeralleen og Jagtveien og stødte til Sundet omtrent 400 Alen Nord for det nuværende nye Kalkbrænderi. Efterat man havde gjort de sørgelige Erfaringer i 1807, bestemte man, at der skulde anlægges Fæstningsværker længere frem i Terrainet, og derfor vilde man sikke sig at have frit Terrain paa den meget betydelige Afstand, som jeg her har nævnt, og ifølge de Bestemmelser, som i saa Henseende bleve tagne, maatte der ikke opføres nogensomhelst Bygning i en Afstand af 1000 Alen udenfor den Linie, der her er nævnt, det vil sige, at endogsaa den Vælle, hvorpaa Frederiksberg Slot ligger, var indbefattet derunder; alt dette skete, fordi man vilde anlægge fremstødte Værker, der, vel at mærke, aldrig bleve anlagte. Hverken i 1807 eller senere gaves der nogensomhelst Erstatning for de exproprierede Grunde. Den nuværende Demarcationslinie, den fra 1852, er jo noksom bekendt, den følger omtrent den indre Rand af Søerne, og det er de indenfor samme indtil Fæstningsværkerne liggende Grunde, man vil expropriere. Det hedder i Betænkningen, Pag. 17 og 18, at der ikke kan og bør fordres nogen fuld Erstatning for det Terrain, man nu har ifinde at expropriere; ja ikke engang Billighedshensyn, staaer der, kan tale derfor. Dog erkjendes det, som det vil sees i Betænkningen, Side 18 nederst, at den Udrykning af Demarcationslinien ikke var til nogen Nytte, fordi der ikke var anlagt nogetsomhelst Værk. Men Forholdet, siger man, var anderledes dengang, 1661, da denne Erstatning gaves. Jeg kan ikke indsee, hvorfor Forholdet skulde være anderledes. Saa snart det forbydes Grundeierne at bebygge deres

Grunde, som de ville, hvor i Terrainet det maatte være, forekommer det mig, at den Erstatning, der med Billighed kan kræves, maa være den samme, enten det var i 1661 eller 1861. Nei, Servitutet, det vil sige: den Tvang, der hviler paa Byggegrundene, mener jeg, er factist ophævet, og det gamle System maa være at ansee som factist ophævet i 1852, nemlig dengang Demarcationslinien blev trukken, hvor den nu er; thi det nytter efter min Mening kun lidet, at Terrainet — idetmindste er det da et ufuldstændigt Forsvarssystem — indtil Søerne bliver stufrit, naar der paa den ydre Rand af Søen hæver sig mangfoldige skjulende og dækkende Gjenstande for en eventuel angribende Fjende; det nævnte Terrain har da ikke stor Betydning, som Skjults og Angrebsmidlernes Tilstand nu er. Det nytter kun lidet, at Servitutet bliver overholdt med en saadan Strengthed, at der, som man vil see i Betænkningen, ifølge Forordningen af 1682 ikke maatte kastes nogen Fiskepart eller Grøst, for at ikke nogen eventuel Angriber der skulde finde Skjul. Det nytter ligesaa lidet, at man i 1839 endogsaa vilde lægge Dødstemmeinstitutet Banstueligheder ideoen, da man vilde opkaste en lille Høi i Haven. Man vil see af Betænkningen, Side 25, at det blev gjort til en udtrykkelig Betingelse, at Høien paa Forlangende skulde bortstaffles. Saa snart en stor By, som de sammenhængende Forsteder nu ere, hæver sig i nogle 100 Alens Afstand udenfor den virkelige By og de nærværende Fæstningsværker, mener jeg, at disse have tabt deres selostændige Betydning, og da at ville opretholde denne og benytte den til at fordre disse Grundstykker afhændede, støttende sig paa den samme paahvilende Servitut eller Tvang, kan jeg ikke forene med mine Begreber om Billighed. — Man har søgt, synes det mig, at paavirke Stemningen — jeg vil ikke sige man har stræbt derefter — ved forskjellige Midler.